

посѣти ранения подполковникъ Куропаткинъ и да го распита за пѣтищата и положението на работитѣ. Послѣдния *подъ влияние на своитѣ страдания* бѣше изказалъ мнѣние, че дивизията ще срѣщне голѣми прѣпятствия при движението и нѣма да свари да взема участие въ боя, който трѣбваше да се свърши на 27-мо или 28-мо число. Вслѣдствие на това началника на дивизията испрати да иска разрѣшение отъ генералъ Радечки да се върне и мине по шосето, отъ гдѣто той считалъ, че ще се спустне по-скоро въ Тундженската долина. Командира на корпуса потвърди заповѣдта си да се продължи пѣтя за Иметли и дивизията можа да трѣгне едва въ 6 часа слѣдъ пладне на 27-мо число. Като вспомнюва за този фактъ, генералъ Куропаткинъ съвѣтства въобще на войната да се не слушатъ мнѣнията на ранени хора, защото тѣ сж склонни да гледатъ на работитѣ твърдѣ песимистично. 1-ия казашки полкъ отъ тѣзи дивизия бѣше въ Иметли около 9 часа сутрента, останалитѣ пристигнаха по-късно. Около сжщото врѣме се спустанаха и двѣтѣ роты отъ 3-ия саперенъ баталионъ.

Боя на 28-й Декемврий въ дѣсната колона.

Отъ изложепото се вижда, че рано сутрента Скобелевъ располагаше въ долината само съ 15 баталиона, 5 сотни и 8 орѣдия, а 7 баталиона, 8 орѣдия и 13 ескадрона и сотни бѣха въ пѣтъ и постепенно се спущаха. Макаръ тѣзи сили и да бѣха значителни, началника на Иметлийската колона все още считаше себе си недостатъчно силенъ, за да почне дѣйствиата си веднага. Силната прѣстрѣлка къмъ истокъ служеше като най добро доказателство, че тамъ на источния фронтъ на Шейповския укрѣпенъ лагеръ вървеше горещъ бой. При все това генералъ Скобелевъ намѣри за възможно да от-